

Gf.IV.30.001/2016/4.

A Debreceni Ítéltábla a dr. Csontos Ferenc jogtanácsos által képviselt FELPERES NEVE (FELPERES CÍME, Cg...., adószám: ...) felperesnek -, a dr. Mulató Tünde (FÉL CÍME) által képviselt ALPERES NEVE (ALPERES CÍME) alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Miskolci Törvényszék 2015. szeptember 25. napján meghozott 13.G.40.159/2014/24. számú ítélete ellen az alperes részéről 27. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban - a 2016. február 10. napján megtartott nyilvános fellebbezési tárgyaláson - meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság kijavított ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett rendelkezéseit pedig helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 10 000 (Tízezer) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes felszámolását a Miskolci Törvényszék - a 2013. június 24. napján benyújtott kérelemre - 2013. november 5-i kezdő időponttal rendelte el. A felperes megalapításától kezdődően az alperes volt a felperes önálló cégjegyzési joggal rendelkező ügyvezetője és egyszemélyes tagja. Az alperes - a felperes vezető tisztségviselőjeként - 2013. június 30. napján 1 600 000 Ft-ot tagi kölcsön visszafizetése jogcímén fizetett vissza magának, míg 2013. november 1. napján 1 950 000 Ft „szállítói tartozás megfizetése” jogcímén került átvezetésre a felperes könyvviteli nyilvántartásában.

A felperes a pontosított keresetében tagi kölcsön visszafizetése jogcímén 1 600 000 Ft tőke és járulékai, míg a szállítói tartozások kifizetése miatt kártérítés jogcímén 1 950 000 Ft tőke és járulékai, valamint perköltség megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

Arra hivatkozott, hogy az alperes a tagi kölcsöne visszafizetésével az egyik hitelezőt (önmagát) előnyben részesítette, és mivel ez a tevékenység nem tartozik a rendes gazdálkodás körébe „A csődeljárásról és a felszámolási eljárásról” szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 40. §-ának (2) bekezdése alapján köteles azt visszafizetni. Állította, hogy az 1 950 000 Ft szállítói tartozás vonatkozásában nem állnak rendelkezésre annak kifizetését alátámasztó dokumentumok, így azok jogszerűsége nem ellenőrizhető, ezért azt kártérítés jogcímén érvényesíti.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Állította, hogy valós jogügyletek alapján, a felperessel szembeni szállítói tartozásokra fizette ki az 1 950 000 Ft-ot, melyet az is igazol, hogy nem történt hitelezői igénybejelentés e követelésekre. Álláspontja szerint az 1 600 000 Ft tagi kölcsöne visszafizetése pedig jogszerű volt, az egyik hitelező előnyben részesítésének a feltételei nem állnak fenn.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét részben találta megalapozottnak, és 1 600 000 Ft tőke és járulécai, valamint a felperes pernyertességére eső perköltség megfizetésére kötelezte az alperest.

Az 1 950 000 Ft szállítói tartozás kifizetése tekintetében a rendelkezésére állt bizonyítékok alapján arra a következtetésre jutott, hogy az alperes ezzel a kifizetéssel nem okozott kárt a felperesnek. A tagi hitel visszafizetésével összefüggésben pedig megállapította, hogy azzal az alperes mint hitelező előnyben részesítése megtörtént, ezért a Cstv. 40. §-ának (2) bekezdése alapján kötelezte őt annak visszafizetésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes nyújtott be fellebbezést, amelyben annak megváltoztatását, a felperes keresetének a teljes elutasítását és a felperes perköltségében való marasztalását kérte.

Álláspontja szerint - a sérelmezett döntéstől eltérően - a tagi kölcsön befizetésével a tag nem a vállalkozás kockázatát igyekszik minimalizálni, sokkal inkább az adós működéséhez szükséges likvid eszközöket biztosítja. Kiemelte, hogy tagi kölcsön esetén is kölcsönszerződés jön létre a tag és a gazdálkodó szervezet között, amely alapján az adós azt a szerződés szerint köteles visszafizetni. A tagi hitel visszakövetelésének egyik oka lehet az is, hogy a tag úgy ítéli meg, hogy a vállalkozás pénzügyi helyzete a visszafizetést veszélyeztető mértékben romlott, ahogyan az az adott ügyben is történt. Rámutatott arra, hogy a Cstv. 40. §-ának (2) bekezdése a felszámolót csak olyan szolgáltatás visszakövetelésére jogosítja fel, amely esetében fennállnak a következő konjunktív feltételek: az egyik hitelező előnyben részesítése és az, hogy a szolgáltatás ne minősüljön a rendes gazdálkodás körébe tartozónak. Megítélése szerint e feltételek a tagi kölcsön visszafizetése esetén nem állapíthatók meg, mivel az nem minősül szolgáltatásnak, ezért a Cstv. 40. §-ának (2) bekezdésére hivatkozással annak visszafizetésére az elsőfokú bíróság jogszabálysértően kötelezte.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében - tartalma szerint - az elsőfokú határozat helybenhagyását és az alperes másodfokú perköltségében való marasztalását kérte.

Hangsúlyozta, hogy az alperes tagi kölcsönét a felszámolási eljárásban a hitelezői igényként történő besorolás esetén az utolsó helyre, a Cstv. 57. §-a (1) bekezdésének h) pontja szerint minősülő követelésként kellene nyilvántartani. Hivatkozott továbbá a tagi kölcsön visszafizetése tárgyában kialakult bírósági gyakorlatra, így az Ítéltáblai Határozatok 2010. évi 142. szám alatt közzétett határozatra, amelyben a bíróság megállapította, hogy a tagi kölcsön adós részéről való visszafizetése reálaktus, ezért az a Cstv. 40. §-ának (2) bekezdésében meghatározottak szerint követelhető vissza.

Az ítéltábla megállapította, hogy a peres felek nem nyújtottak be fellebbezést az elsőfokú bíróság ítéletének a felperes keresetét részben elutasító része ellen, ezért ez a rendelkezés a Pp. 228. §-ának (3) és (4) bekezdései alapján jogerőre emelkedett. Emiatt az ítéltábla a Pp. 253. §-ának (3) bekezdése alapján az ítéletet csupán a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálta felül, melynek eredményeként arra a következtetésre jutott, hogy a fellebbezés nem megalapozott.

Az elsőfokú bíróság a jogvita eldöntése szempontjából jelentős tényeket feltárta, a tényállást helyesen állapította meg és abból helytálló jogi következtetést vont le. A fellebbezésben írtak pedig nem voltak alkalmasak a jogszerű döntés megváltoztatásához.

Az ítéltábla csupán az alperes fellebbezése miatt emeli ki a következőket:

A 2004. évi XXVII. törvény 53. §-a újra szabályozta és módosította a Cstv. korábban hatályos 40. §-át. Az e szakaszhoz fűzött miniszteri indokolás szerint a Cstv. 40. §-ának (2) bekezdésének beiktatására azért volt szükség, mert az előnyben részesítés (preferential transaction) feltételei nem csak úgy valósulhatnak meg, hogy az adós az egyik hitelezőjével új szerződést köt, vagy jognyilatkozatot tesz, hanem úgy is, hogy egy fennálló szerződés alapján az adós az esedékesség előtt teljesít, különösen, ha a tartozás csak a csődnyitás után válna esedékessé. Azaz a hitelező előnyben részesítése úgy is megvalósulhat, hogy az adós nem köt új szerződést, hanem egy fennálló szerződés alapján teljesít: kifizetést eszközöl, biztosítékot nyújt, kiegészítő vagy helyettesítő biztosítékot nyújt (Győri Ítéltábla .../11.).

A Cstv. 40. §-a (2) bekezdésének alkalmazása során a hitelezőnek - a Cstv. 3. §-a (1) bekezdésének c) pontjában írt fogalommal ellentétben - egy már fennálló kötelelem jogosultja tekintendő, ezért az adott ügyben az alperes a Cstv. 40. §-a alkalmazásában hitelezőnek minősül és a többi hitelezőhöz képest előnyben részesült.

A felperes felszámolási eljárásában ugyanis az alperes tagi kölcsöne a rangsorban az utolsó helyre, a Cstv. 57. §-a (1) bekezdésének h) pontjába lett volna sorolandó, ezért a hitelezői követelések kielégítésének Cstv. szerinti ranghelyében az őt megelőző hitelezőkkel szemben előnyben részesült. A tagi kölcsön visszafizetése pedig - amint arra helyesen az elsőfokú bíróság is rámutatott - semmiképpen nem tartozik a rendes gazdálkodás körébe, ezért a visszafizetésre kötelezés másik feltétele is megvalósult. A kialakult bírósági gyakorlat szerint ugyanis az adós rendes gazdálkodása körébe csak a cégjegyzékbe bejegyzett vagy az adós létesítő okiratában szereplő tevékenységi körök gyakorlása során az üzletszerű gazdasági kapcsolatokban megkötött szerződések, az ezek alapján teljesített szolgáltatások tartozhatnak, melyeket mindig az adott ügy sajátosságai alapján lehet megítélni (Legfelsőbb Bíróság .../7.). Belátható, hogy a tagi hitel visszafizetése e kategóriába nem tartozik/nem tartozhat.

Kiemeli az ítéltábla, hogy az alperes mint hitelező előnyben részesítésére utal az a körülmény is, hogy az alperes még csak nem is állította - sem az elsőfokú eljárásban, sem a fellebbezésében -, hogy a tagi kölcsönének visszafizetése esedékessé vált, csupán arra hivatkozott, hogy az adós likviditási problémái miatt került sor a visszafizetésére. A fellebbezésben előadottak szerint az alperes (mint hitelező tag) úgy ítélte meg, hogy az adós pénzügyi helyzete a visszafizetést veszélyeztető mértékben romlott.

Mindezekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett részét lényegében indokai alapján a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta, utalással a Pp. 254. §-ának (3) bekezdésére is.

A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért az alperes a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján köteles a saját másodfokú perköltségét (lerótt fellebbezési illeték, ügyvédi munkadíj) viselni.

Köteles továbbá megtéríteni a felperesnek a másodfokú eljárásban a jogi képviselétével felmerült perköltségét, amelyet az ítéltábla a Pp. 67. §-ának (2) bekezdése alapján irányadó „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-a (1) bekezdése, (2) bekezdésének a) pontja és (5) bekezdése szerint határozott meg, figyelemmel a kifejtett jogtanácsosi tevékenység mértékére is.

Debrecen, 2016. február 10.

Dr. Drexlerné dr. Karcub Edit sk. a tanács elnöke, Dr. Dzsula Marianna sk. előadó bíró, Dr. Szűcs Lajos sk. bíró

A kiadmány hiteléül:

- kiadó -